Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-148/2026-12

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Karmen Ošpuh, u pravnoj stvari tužiteljice Ljubice Vajdić iz Varaždina, Braće Radića 194, OIB: 51603677659, zastupane po punomoćnicima Zajedničkog odvjetničkog ureda Franjo Šebijan i Mihaela Carović Rukavina, Varaždin, Pavlinska 5, protiv 1. tužene Štefanije Šebrek iz Tuhovca 68, OIB: 86316353071, 2. tužene Ivanke Barčanec, Domaji 1, OIB: 74650635368, 3. tužene Barbare Filipović S Talder, iz Beckingena 415, 9502 Braunau, Švicarska, OIB: 98294590277, 4. tužene Kristine Filipović, Sonnenbergstr. 14a, 9100 Herisau, Švicarska, OIB: 66558746160, 5. tuženog Maria Filipović, Hunnenberg See, Hunnenbergstr. 63, Švicarska, OIB: 64041786337 i 6. tuženika Mirka Dvekar, Domaji 1A, OIB: 42657154338, a 1., 3., 4. i 5. tuženi zastupani po punomoćniku Borislavu Planinc, odvjetniku u Varaždinskim Toplicama, Trg Antuna Mihanovića 8, radi utvrđenja ništetnosti, nakon 14. listopada 2026. održane glavne javne rasprave u prisutnosti tužiteljice osobno uz punomoćnicu te punomoćnika 1., 3., 4., i 5. tuženih, 30. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužiteljica sa tužbenim zahtjevom koji glasi:
"Utvrđuje se da je ništetan Ugovor o doživotnom uzdržavanju zaključen između pok. Zorman Ivane, OIB: 39855751505 iz Svibovca, Braće Radića 25, kao primateljice uzdržavanja i I. tužene Štefanije Šebrek, OIB: 86316353071 iz Tuhovca, Tuhovec 68, Varaždinske Toplice, kao davateljice uzdržavanja, a koji ugovor je sastavljen od strane javnog bilježnika Nade Vidović Džidić iz Novog Marofa, Zagrebačka 2, br. OU-85/2016 dana 25. ožujka 2016. god.

Nalaže se zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Varaždinu, zemljišnoknjižni odjel Novi Marof da temeljem ove presude uspostavi zemljišnoknjižno stanje kakvo je bilo prije provedbe Ugovora o doživotnom uzdržavanju zaključenog između pok. Zorman Ivane, OIB: 39855751505 iz Svibovca, Braće Radića 25, kao primateljice uzdržavanja i I. tužene Štefanije Šebrek, OIB: 86316353071 iz Tuhovca, Tuhovec 68, Varaždinske Toplice, kao davateljice uzdržavanja, a koji ugovor je sastavljen od strane javnog bilježnika Nade Vidović Džidić iz Novog Marofa, Zagrebačka 2, br. OU-85/2016 dana 25. ožujka 2016. god. kojim primateljica uzdržavanja ostavlja davateljici uzdržavanja nekretnine označene kao čk.br. 25/2 Kuća i dvor u mjesnoj rudini sa 114 čhv, čk.br. 27/2 Pašnjak u mjesnoj rudini sa 92 čhv, Čk.br. 28/3 Oranica u mjesnoj

rudini sa 45 čhv i čk.br. 29/3 Oranica u mjesnoj rudini sa 402 čhv sve upisane u zk.ul.br. 2196. k.o. Svibovec.

Nalaže se I. tuženoj Štefaniji Šebrek, OIB: 86316353071, Tuhovec 68, Tuhovec, Varaždinske Toplice, II. tuženoj Ivanki Barčanec, OIB: 74650635368, Domaji 1, Domaji, III. tuženoj Barbari Filipović, Raiffeisneplatz 1, 9244 Niederuzwill, Švicarska, IV. tuženoj Kristini Filipović, Sonnenbergstr. 14a, 9100 Herisau, Švicarska, V. tuženiku Mariu Filipoviću, Hunenbergstr. 63, 6333 Hunenberg See, Švicarska te VI. tuženiku Mirku Dvekaru, Domaji 1a, Domaji da nadoknadi tužiteljici Ljubici Vajdić, OIB: 51603677659, Braće Radića 194, Varaždin, prouzročeni parnični trošak, u roku od 15 dana.“

II. Nalaže se tužiteljici nadoknaditi 1., 3., 4. i 5. tuženima troškove parničnog postupka u iznosu od 2.300,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 30. listopada 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke uvećano za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica navodi u tužbi da je 25.3.2016. između 1. tužene kao davateljice uzdržavanja i Zorman Ivane kao primateljice uzdržavanja sklopljen Ugovor o doživotnom uzdržavanju sastavljen po javnom bilježniku Nadi Vidović Džidić iz Novog Marofa, broj OU-85/2016 od 25.3.2016., a kojim se ugovorom 1. tužena obvezala uzdržavati svoju tetu do smrti, a za uzvrat joj davateljica uzdržavanja daje svu svoju imovinu. Primateljica uzdržavanja da je umrla 14. travnja 2020. i u ostavinskom postupku je tužiteljica osporila Ugovor o doživotnom uzdržavanju smatrajući ga ništetnim pa je Rješenjem ovog suda broj O-1243/2020-7 upućena na pokretanje parnice protiv tuženih. Ističe da je primateljica uzdržavanja u trenutku sklapanja Ugovora bila u poznim godinama, da je prije nepuna dva i pol mjeseca prije sklapanja Ugovora pretrpjela moždani udar koji je za sobom ostavio teške posljedice na fizičko i psihičko stanje imenovane time da je točan datum moždanog udara 8.1.2016.. Potom da je liječena u OB Varaždin, Specijalna bolnica za kronične bolesti Novi Marof i Specijalna bolnica za medicinsku rehabilitaciju Varaždinske Toplice. Zbog takvog zdravstvenog stanja da primateljica uzdržavanja nije bila sposobna za rasuđivanje i slobodno izražavanje vlastite volje. Naime, tužiteljica da je i sama bila više puta u posjeti primateljici uzdržavanja neposredno nakon inzulta i uvjerila se da nije bila u stanju komunicirati jer je tokom razgovora gubila tok misli, teško je govorila i nije razumjela što joj se govori. Jedne prilike da je snimila i razgovor sa primateljicom iz kojeg se može razabrati da u razgovoru gubi tok misli, teško se izražava i da je dezorijentirana. Posljedično, da primateljica uzdržavanja u trenutku sklapanja Ugovora nije imala poslovnu sposobnost koja je potrebna za sklapanje Ugovora. Slijedom navedenog, tužiteljica kao zakonska nasljednica Zorman Ivane ima pravni interes utvrditi da je Ugovor ništetan, a kako je 1. tužena već uknjižena u zemljišnim knjigama kao vlasnica čkbr. 25/2 te 27/2 i 29/3, sve upisano u z.k. uložak 2196 k.o. Svibovec te

je postala vanknjižnom vlasnicom svih nekretnina upisanih u posjedovnom listu broj 445 k.o. Svibovec, to traži i da se Zemljišnoknjižnom odjelu Novi Marof naloži uspostaviti zemljišnoknjižno stanje kako je bilo prije provedbe Ugovora o doživotnom uzdržavanju.

2. 1. tužena navodi u Odgovoru na tužbu da ne osporava činjenicu da je pok. Zorman Ivana pretrpjela moždani udar i liječena od istog, no da su proizvoljni i neutemeljeni navodi o teškim posljedicama tog udara na njezino fizičko stanje i kognitivne sposobnosti. Ističe da je tužiteljica u dva navrata bila u bolničkoj posjeti teti u OB Varaždin, a u Varaždinskim Toplicama u jednom navratu, dok je nakon toga Zorman Ivana boravila kod 1. tužene gdje tužiteljica nije dolazila u posjetu. Tek kratko nakon moždanog udara da je eventualno teško komunicirala i gubila tok misli, dok je nakon stacionarnog liječenja i boravka kod 1. tužene bila gotovo sasvim oporavljena dok je u trenutku sklapanja spornog Ugovora bila potpuno sposobna za valjano sklapanje istog.

3. Ostali tuženi nisu dali odgovor na tužbu.

4. Sud je u ponovljenom dokaznom postupku pročitao Rješenje Općinskog suda u Varaždinu broj O-1243/2020-7 od 1. lipnja 2021., Ugovor o doživotnom uzdržavanju od 25.3.2016., zemljišnoknjižne podatke, posjedovni list, Rješenje o nasljeđivanju javnog bilježnika Nade Vidović Džidić broj O-258/12 od 20 ožujka 2012. iza pok. Zorman Stjepana, smrtni list za Ivanu Zorman, pročitani su iskazi svjedoka Valentine Žugec, Ivana Vajdića, Ljerke Kujundžić, Milke Posavec, Danice Katalenić, Milke Pokos, Ankice Tokić, Antuna Šebreka, Štefice Belavić, Ljubek Marijana i Štefanije Gluhak, iskaz tužiteljice te 1. i 2. tuženih, pročitana je medicinska dokumentacija Ivane Zorman, pročitan je nalaz vještaka dr. Štefice Deuš, iskaz vještakinje na okolnosti upućenih primjedbi na nalaz, saslušana je svjedokinja Štefanija Kukec te je pročitan dopis Hrvatskog zavoda za socijalni rad, Područni ured Novi Marof od 7. srpnja 2026.

5. Temeljem navoda tužbe i odgovora na tužbu te izjašnjenja stranaka tijekom postupka, činjenično proizlazi nespornim da su 1. tužena i Zorman Ivana sklopile 25.3.2016. Ugovor o doživotnom uzdržavanju koji je sastavljen kod javnog bilježnika Nade Vidović Džidić, a predmetnom kojeg ugovora su nekretnine upisane u z.k. uložak 2196 k.o. Svibovec te izvanknjižne nekretnine pobliže navedene u posjedovnom listu broj 445 iste k.o., kao i sve pokretnine koje se zateknu u vlasništvu primateljice uzdržavanja Ivane Zorman u trenutku smrti, kao i novčane tražbine prema Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, zaostatke mirovine iz Slovenije te novčana sredstva u gotovini ili na računima u bankama pobliže navedenim u Ugovoru. Nije sporno ni to da je primateljica uzdržavanja Ivana Zorman preminula 14. travnja 2020. i da je tužiteljica Rješenjem Općinskog suda u Varaždinu broj O-1243/2020-7 od 1. lipnja 2020. upućena pokrenuti parnični postupak protiv sunasljednika, ovdje tuženih, radi utvrđenja da je Ugovor o doživotnom uzdržavanju ništetan iz razloga jer ostaviteljica u vrijeme sklapanja tog ugovora nije bila sposobna za rasuđivanje.

6. Sporno je da li je pok. Ivana Zorman u trenutku sklapanja Ugovora o doživotnom uzdržavanju 25. ožujka 2016. bila sposobna za rasuđivanje odnosno poslovno sposobna. Naime, prema odredbi čl. 276/1 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO), za sklapanje pravovaljanog ugovora potrebno je da ugovaratelj ima poslovnu

sposobnost koja se zahtijeva za sklapanje tog ugovora. Neovisno o tome što Ivani Zorman nije oduzeta poslovna sposobnost niti je pokrenut odgovarajući postupak u tom pravcu kako to navodi 1. tužena u odgovoru na tužbu, za navesti je da ugovaratelj koji zbog ozbiljnih zdravstvenih problema nije sposoban za rasuđivanje, bez obzira na to što mu u vrijeme poduzimanja određene pravne radnje nije bila oduzeta poslovna sposobnost, nije imao potrebnu poslovnu sposobnost za sklapanje ugovora, neovisno dakle od toga što toj ugovornoj stranicu nije bila oduzeta poslovna sposobnost. Prema odredbi čl. 330 ZOO-a, Ugovor je pobojan kad ga je sklopila strana ograničeno poslovno sposobna, kad je pri njegovu sklapanju bilo mana volje te kad je to ovim zakonom ili posebnim propisom određeno. Prema daljnjoj odredbi čl. 331. st. 1. ZOO-a, ugovorna strana u čijem je interesu pobojnost ustanovljena može zahtijevati da se ugovor poništi.

7. Svjedokinja Valentina Žugec navodi u iskazu da je u vrijeme sklapanja spornog ugovora radila kao javnobilježnički prisjednik kod javne bilježnice Nade Vidović Džidić te objašnjava da se prije sastava bilo kojeg ugovora provjerava dali je stranka sposobna shvatiti značenje ugovora i da li može izraziti volju da sastavi i određeni ugovor, i da se takva volja ugovornih strana može vjerno zabilježiti. Ističe i da je provjeravala da li su ugovorne strane orijentirane u vremenu i prostoru, a posebno kod starijih osoba. Stoga da je nemoguće da se u slučaju da stranka ne može govoriti ili pisati, to ne bi registriralo u javnobilježničkom aktu.

8. Svjedok Ivan Vajdić navodi da je Ivana Zorman u prvim danima nakon moždanog udara, a i kasnije prilikom bolničkog liječenja, govorila nerazumljivo i teško i da stoga nije mogla razlučiti o čemu govori. Prilikom posjete u kući, a nakon što se vratila od 1. tužene da je vidio da ne može sama živjeti, imala je rane po nogama, susjede su joj nosile hranu i urgirao je kod Centra za socijalnu skrb da provjeri njezine stambene prilike i naknado je dobio informaciju da joj je dosita potrebna cjelodnevna skrb. Nakon toga da je smještena u Dom za starije i nemoćne u Ludbregu gdje su je on i supruga, ovdje tužiteljica posjećivali i Ivana Zorman je govorila da nikome nije ništa potpisala. Nakon povratka iz bolnice da je živjela u lošim stambenim uvjetima, govorila je da joj je zima, da nema novaca da si kupi niti kruha.

9. Suprotno navodima svjedoka Ivana Vajdića, svjedokinja Ljerka Kujundžić tvrdi da joj je Ivana Zorman pričala da će svu svoju imovinu ostaviti 1. tuženoj jer ona o njoj brine, a to je govorila još i prije nego je doživjela moždani udar, a isto joj je ponovila i prilikom posjete u staračkom domu u Ludbregu. Prilikom tih posjeta u Domu, a i prilikom posjeta u kući 1. tužene, a glede njezinog zdravstvenog stanja, ističe da je razgovarala posve razložno, lucidno i nije primijetila da bi se pogubila u toku misli i slično. Također joj je povjerila u Domu da je svu imovinu ostavila 1. tuženoj i da je taj pravni posao već ovjeren dok druge rođake nije spominjala. Ističe da joj je u posjete dolazila jednom tjedno. Jednako tako i svjedokinja Milka Posavec tvrdi da je Ivana Zorman doista nakon moždanog udara teže govorila, međutim u razgovoru se nije gubila, te se u konačnici dobro oporavila i ona joj je dolazila u posjete i kod kuće i u Domu, štoviše, tvrdi da se brzo oporavila nakon dolaska iz bolnice. Također da je jedno vrijeme boravila kod 1. tužene no željela se što prije vratiti doma i na tome je inzistirala, dok joj je 1. tužena svakog drugog dana nosila hranu. Osporava da ne bi imala novaca nakon liječenja jer zna da je samo svećeniku kao dar ostavila 10.000,00 kuna. Zna da je kupovala različite namirnice i da je častila svakoga tko je došao kod nje, a isto tako potvrđuje da je u kući bilo toplo time da je tokom zime boravila kod 1. tužene, a u

ljetnim mjesecima u svojoj kući. Također da se žalila na tužiteljicu da je stalno dolazi tražiti novce i da to više ne može izdržati i da će zbog toga otići kod 1. tužene.

10. I svjedokinja Danica Katalenić navodi da je obišla 19.3.2016. Ivanu Zorman, dakle nakon bolničkog liječenja te je konstatirala da je imenovana bila pokretna i normalno komunicirala, vitalne funkcije da su joj bile uredne, nije bilo nikakvih fizičkih ispada, a ne sjeća se niti toga da je imala rane na nogama jer bi to sigurno evidentirala. Gotovo identično iskazuje i svjedokinja Milka Pokos, a i svjedokinja Ankica Tokić. Svjedok Antun Šebrek navodi da je upravo Ivana Zorman inzistirala da je on kao suprug 1. tužene i 1. tužena voze u Novi Marof radi sklapanja Ugovora o doživotnom uzdržavanju, želeći se osigurati da joj tužiteljica i njen suprug ne otmu imovinu i da 1. tužena kao jedna od nasljednica kasnije nema problema oko njezine imovine. Također navodi da je sama Ivana Zorman inzistirala da se nakon kraćeg boravka kod njih vrati u svoju kuću, da bi se nakon napadnih posjeta tužiteljice ponovno vratila njima i tamo boravila godinu i pol dana. Ističe da je bio plan da boravi u Domu Smiraj u Ludbregu samo kroz period kada su on i supruga u posjeti djeci u Švicarskoj, no nakon povratka, rekla je da joj se u Domu toliko sviđa da bi tamo željela i ostati. I u Domu da ju je posjećivala tužiteljica i maltretirala do mjere da je dobila zabranu posjeta. Ističe da ju je doista nakon moždanog inzulta kao posljedica zaostala pareza desne šake i nešto sporiji govor dok se u ostalome potpuno oporavila.

11. Svjedokinja Kukec Štefanija, liječnica obiteljske medicine ističe da joj ime pacijentice Ivane Zorman nije poznato jer da je radila kao liječnik obiteljske medicine do 1.1.2019., a potom još četiri i pol mjeseca, a nije joj poznato da bi za Ivanu Zorman netko od stranaka dolazio po uputnice ili recepte, a ne može se sjetiti imenovane pacijentice niti temeljem predočene joj medicinske dokumentacije u spisu. Međutim, da okolnost da je netko pretrpio moždani inzult i imao djelomičnu parezu jednog dijela tijela ne znači automatski da je imao i psihičkih posljedica i poteškoća, time da ovakvi inzulti u većini slučajeva ostavljaju posljedicu u smislu težeg govora neposredno nakon inzulta, ali je iz predočene joj medicinske dokumentacije ustanovila da je njezino stanje nakon terapije kod logopeda znatno poboljšano u smislu govora.

12. Iz Nalaza vještaka dr. Štefice Deuš, koja je u nalazu analizirala i iskaze svjedoka i medicinsku dokumentaciju, proizlazi zaključak da ni u jednom medicinskom dokumentu liječenja i rehabilitacije nema zapaženih simptoma suspektnih na psihičke promjene mnestičko-kognitivne ili emocionalne koje bi upućivale na psihičko mijenjanje u smislu slabljenja po tipu organskog psihosindroma. Nakon oporavka govora i motorike da se vraća načinu života kao i prije inzulta i nigdje se ne postavlja pitanje potrebe pokretanja postupka za lišenje poslovne sposobnosti. Decidirano navodi da je imala očuvane mnestičko-kognitivne sposobnosti u vrijeme potpisivanja Ugovora o doživotnom uzdržavanju, dakle, misaone obrade podataka o svojem životu, imovini i osobama koje je okružuju te nema dokumentiranih naznaka emocionalne labilnosti. I u trenutku potpisivanja Ugovora bila je sposobna za rasuđivanje, tj. mogla je shvatiti značenje i učinke sklopljenog ugovora.

13. Tužiteljica prigovara nalazu vještaka i ističe da se vještakinja nije osvrnula na nalaz psihologa niti je iz njega proizvela pozitivan ili negativan zaključak. Na upućene primjedbe vještakinja se očitovala usmeno na raspravi 20. ožujka 2024.. Nakon što joj je predočen nalaz psihologa iz Varaždinskih Toplica, ističe da je do trenutka vještačenja u spisu bila priložena medicinska dokumentacija liječenja na

odjelu neurologije OB Varaždin te boravak u Službi za produženo liječenje i palijativnu skrb Novi Marof i medicinska dokumentacija postupka rehabilitacije u Specijalnoj bolnici Varaždinske Toplice. Uz druge nalaze, na odjelu neurologije učinjen je i CT mozga prema kojem je dokumentiran moždani inzult u području bazalnih jezgri mozga gdje se nalazi centar za govor, a u istom području lijevostrano se nalazi i centar za motoriku desnostrane tijela, te ovakav nalaz potvrđuje klinički nalaz smetnji govora i desnostrane oduzetosti tijela pokojne. Medicinska dokumentacija logopeda i defektologa prati u nalazima postepeni oporavak govora i funkcioniranje u datumima kao što je navedeno, time da je kod prijema napravljen i nalaz psihologa prof. Darie Vuger Kovačić. Taj nalaz nema datuma no pripada dokumentaciji medicinske obrade kod dolaska osobe za predviđanje plana rehabilitacije u toku postupaka obavljenih u Varaždinskim Toplicama, pa da se iz toga može zaključiti da je na isti način kao što je utvrđena problematika po logopedu i defektologu, napravljen i psihološki nalaz u svrhu planiranja potrebe psihološko-psihijatrijskog tretmana u toku rehabilitacije. Obzirom da je Ivana Zorman imala poteškoće u području razumijevanja govora, to da je izuzetno otežana mogućnost komunikacije i u pogledu psihološkog testiranja gdje su navedene određene poteškoće – misaone, poteškoće pažnje, koncentracije, no one su ostavljene u nalazu psihologa kao predviđanje mogućnosti eventualne potrebe psihoterapijskog suporta, što znači da je psiholog ostavio otvorenim daljnje razvijanje ovih poteškoća, a vezano uz postupak rehabilitacije gdje se očekuje oporavak. Kako nema daljnjih nalaza potrebe praćenja psihičkog stanja po psihologu, to govori u prilog tome da je rehabilitacija govora išla prema očekivanom oporavku, te ni logoped ni defektolog nisu tražili daljnje tretmane i upućivanje k psihologu. U otpusnim dijagnozama ne spominje se dijagnoza koja bi ukazivala na klinički primijećene bilo kakve poteškoće u smislu oštećenja ukupnih psihičkih sposobnosti osobe koja je preboljela moždani inzult ili po osnovi starije životne dobi. Također da logoped jasno govori o oporavku govora kada ona sve pravilnije izgovara pojmove iz životnog okruženja te kod otpusta savjetuje komunikaciju sa osobom uz inzistiranje na pravilnom izgovoru. Konačno, da nigdje u dokumentaciji nije evidentirano da sa imenovanom nije bilo moguće sporazumijevanje, time da ustanova ima obavezu evidentirati i takve poteškoće i u tom slučaju uputiti pacijenta na liječnika opće medicine.

14. Tužiteljica svojim primjedbama na nalaz nije dovela u sumnju stručnost i objektivnost nalaza vještakinje, a niti dokazom saslušanjem liječnice obiteljske medicine pok. Ivane Zorman, saslušane Štefanije Kukec. Ova svjedokinja nema nikakvih saznanja, točnije sjećanja na ovu pacijenticu niti bilo kakvih detalja oko njezinog liječenja, a kompletna medicinska dokumentacija uz sam tijek liječenja priložena je spisu i vještakinja je napravila uvid i analizirala cjelokupnu medicinsku dokumentaciju. Stoga niti iskaz svjedokinje Štefanije Kukec zasigurno ne bi utjecao na nalaz jer svjedokinja nema apsolutno nikakvih informacija i činjenica oko ponašanja ove pacijentice, osim evidencija u samoj medicinskoj dokumentaciji. Iz tog razloga sud je odbio dokazni prijedlog provođenja dopune vještačenja, a na okolnost koju ističe tužiteljica, dakle da vještakinja uzme u obzir iskaze svih svjedoka u ovom predmetu, a osobito psihološki nalaz profesorice Darie Vuger-Kovačić i da se dodatno očituje o tome jesu li kod pokojne Ivane Zorman nakon pretrpljenog moždanog udara postojale kognitivne smetnje koje su mogle utjecati na njezinu sposobnost razumijevanja, značenja i pravnih posljedica Ugovora o doživotnom uzdržavanju, a jednako tako da vještakinja posebno razjasni može li se iz utvrđenog poboljšanja govornih i motoričkih sposobnosti zaključiti i o potpunom oporavku kognitivnih sposobnosti odnosno postoji li u medicinskoj dokumentaciji objektivna podloga za zaključak da su ranije

evidentirane smetnje mišljenja, pažnje i koncentracije do dana sklapanja predmetnog Ugovora u cijelosti prestale. Ovu dopunu tužiteljica predlaže radi "otklanjanja dvojbi u pogledu sposobnosti pokojne Ivane Zorman za rasuđivanje u trenutku sklapanja predmetnog Ugovora, a imajući pritom u vidu i pravno shvaćanje te uputu drugostupanjskog suda iz ukidnog rješenja." Na ove dvojbe treba reći da je vještakinja imala na uvidu cjelokupnu medicinsku dokumentaciju prilikom vještačenja, pa tako i nalaz psihologa dr.sc. Darie Vuger-Kovačić (nalaz na listu 62 spisa), a analizirala je i iskaze svjedoka. Sama vještakinja je prilikom saslušanja 20. ožujka 2024. istaknula, a nakon predočenja nalaza imenovanog psihologa, da je do trenutka vještačenja u spisu bila priložena medicinska dokumentacija liječenja na odjelu neurologije OB Varaždin te boravak u Službi za produženo liječenje i palijativnu skrb Novi Marof i medicinska dokumentacija iz postupka rehabilitacije u Specijalnoj bolnici Varaždinske Toplice. Nalaz prof. Darie Vuger-Kovačić pripada dokumentaciji medicinske obrade kod dolaska osobe za predviđanje plana rehabilitacije u toku postupaka obavljenih u Varaždinskim Toplicama pa je napravljen i psihološki nalaz u svrhu planiranja potrebe psihološko-psihijatrijskog tretmana u toku rehabilitacije no vještakinja ističe da je psiholog ostavio otvorenim daljnje razvijanje ovih poteškoća, a vezano uz postupak rehabilitacije gdje se očekuje oporavak. Uz okolnost da nema daljnjih nalaza, potrebe praćenja psihičkog stanja po psihologu, to da govori u prilog tome da je rehabilitacija govora išla prema očekivanom oporavku tako da ni logoped ni defektolog nisu tražili daljnje tretmane i upućivanje k psihologu. Također da u otpusnim dijagnozama nije spomenuta dijagnoza koja bi ukazivala na klinički primijećene bilo kakve poteškoće u smislu oštećenja ukupnim psihičkih sposobnosti osobe koja je preboljela moždani inzult ili po osnovi starije životne dobi. Spomenula je i to da u dokumentaciji nije evidentirano da sa imenovanom nije moguće sporazumijevanje, u kojem slučaju ustanova ima obvezu evidentirati i takve poteškoće i uputiti pacijenta na liječnika opće medicine. Sud ocjenjuje da iskaz jedine svjedokinje koju je tužiteljica predložila i koja nema nikakvih saznanja o ponašanju, tijeku liječenja i slično Ivane Zorman, obzirom da je tužiteljica odustala od saslušanja ostalih prije predloženih svjedoka (Vera Horvat i Josip Sekovanić), svakako ne bi utjecao na nalaz vještakinje i stoga nije bilo potrebe provođenja dopune vještačenja. Naprotiv, sud zaključuje temeljem provedenog prije svega medicinskog vještačenja, da je Ivana Zorman shvatila posljedice sklapanja Ugovora o doživotnom uzdržavanju, a isto tako okolnost da je takvu želju za sklapanje Ugovora izrazila nakon provedenog liječenja od posljedica moždanog inzulta i da upravo sa 1. tuženom sklopi upravo takav ugovor, shvaćajući i opasnost da tužiteljica ne ospori 1. tuženoj pravo na nasljeđivanje. Tvrdnja tužiteljice da je Ivana Zorman gubila tok misli i da je bila dezorijentirana, a sama navodi da se radilo o stadiju neposredno nakon inzulta, ne umanjuje stručnost nalaza vještaka psihijatra, pri čemu i sama vještakinja navodi zaostale poteškoće u govoru, no da one nisu utjecale na ukupne psihičke sposobnosti Ivane Zorman, a referira se i na nalaz logopeda koji jasno govori o oporavku govora kada pacijentica sve pravilnije izgovara pojmove iz životnog okruženja. Temeljem iznijetog sud ocjenjuje nalaz vještaka stručnim i objektivnim i odluku o neosnovanosti tužbenog zahtjeva temelji upravo na tom nalazu.

15. Sud je pribavio na prijedlog tužiteljice i dokumentaciju Hrvatskog zavoda za socijalni rad o eventualnom tretmanu Ivane Zorman od strane navedenog Zavoda, a iz čijeg dopisa proizlazi da Ivana Zorman nije bila korisnica prava i usluga iz sustava socijalne skrbi.

16. Slijedom iznijetog, tužbeni je zahtjev odbijen kao neosnovan.

17. Odluka o parničnom trošku u skladu je s odredbom čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 94/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 – nastavno: ZPP), stanjem spisa i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. 1., 3., 4. i 5. tuženima priznat je trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 200,00 EUR, zastupanja na ročištima 7.4. i 30.6.2022., 7.11.2023. u iznosima od po 200,00 EUR, 18.1. i 20.3.2024., 2.7. i 14.10.2026. u iznosima od po 260,00 EUR (Temeljem Tbr. 40.1. Tarife), ili ukupno 1.840,00 EUR uz uvećanje za PDV od 460,00 EUR ili ukupno 2.300,00 EUR. Tuženima nije priznat trošak sastava podneska od 2.1.2024. jer tim podneskom obavještava sud da su 3.-5. tuženi za zastupanje opunomoćili sadašnjeg punomoćnika, a jednako tako niti sastav podneska od 18. rujna 2023. kojim se očituje na nalaz vještaka utoliko da nema primjedbe na nalaz.

Varaždin, 30. listopada 2026.

Sutkinja
Karmen Ošpuh

Uputa u pravnom lijeku:
Protiv presude stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:
1) Punomoćnici tužiteljice – ZOU Franjo Šebijan i Mihaela Carović Rukavina, Varaždin, Pavlinska 5
2) Punomoćnik 1., 3., 4. i 5. tuženika - Borislav Planinc, odvjetnik u Varaždinskim Toplicama, Trg Antuna Mihanovića 8
3) 2. tužena - Ivanka Barčanec, Domaji 1
4) 6. tuženik – Mirko Dvekar – Domaji 1A

Broj zapisa: **9-3088f-71a1d**

Kontrolni broj: **0affc-29818-699a8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

